

ספייק לי:

פרטים אינפורמטיביים:

ספייק לי נולד ב-1957 באטלנטה בשם שלטון ג'קסון לי. אביו היה מלחין ונגן בס, ואמו הייתה מורה לספרות אפרו אמריקנית. ספייק לי בא מבית טוב וחונך ע"י הורים מלומדים ובעלי מקצוע. היו לו שלושה אחים- אחד מהם צלם סרטי תעודה, השני עושה סינק בסרטים ואחותו שיחה בחלק מסרטיו. ספייק לי למד קולנוע באוניברסיטת ניו יורק ושם עשה תואר ראשון.

* (חשוב להתייחס לסביבה הקרובה והשפעתה על האדם והיוצר-קשרי גומלין)

בתחילה עבד במסגרת הקולנוע הניוירקי העצמאי, ללא שת"פ עם האולפנים.

סרטיו הראשונים גויסו בעיקר למימוש האידיאולוגי ולתדמית הקולנוע השחור. הסרטים מתרחשים 'במגרש הבית' של השחורים, ודמויות של לבנים, ועיקר איטלקים ופורטוריקנים, הופיעו כדי לבנות מתח בינגזעי עם שחורים. שיאו במלקולם X על לוחם זכויות השחורים המיליטנטי.

בשנות ה-2000, הפך פחות אידיאולוגי, אבל עדיין נשאר בסגנונו המיוחד והאישי.

סרטו השני של ספייק לי "לא יכולה בלי זה" (ספור אהבים של אישה שחורה ושלושה מאהבים שחורים) ואחריו "עשה את הדבר הנכון" בסוף שנות השמונים, חשפו יוצר מרתק שהוכיח כי ניתן להוציא תוצר טוב בעלות מזערית ללא קשר לתיקצוב גבוה.

סרטיו עמוסים מסרים חברתיים על אפליה, גזענות, שנאה עצמית ותרבות אפרו-אמריקאית מעוותת שפותחה על ידי אנשי עסקים לבנים ואומצה בחום על ידי אפרו-אמריקאים לא משכילים. ספייק לי הוא אחד היוצרים האפרו-אמריקאים היחידים

שיצא נגד השימוש בקללה הגזענית, "ניגר" בסרטים ואף תקף את קוונטין טרנטינו בנושא.

בסרטיו ובתוכניות אקטואליה הוא תוקף את הראפרים למיניהם שיוצרים תחושה כאילו זה מגניב להיות פושע. הוא גם שונא את הסיטקומים האפרו-אמריקאים הנעזרים בסטריאטיפים גזעניים כדי לשעשע ומוציאים את גיבוריהם די סתומים.

רוב סרטיו של ספייק לי באים להעביר ביקורת על יחס החברה הלבנה כלפי החברה

השחורה. בסרטיו הוא משלב הומור ודרמה שבעזרתם הוא חושף את האבסורד שבגזענות.

היסוד החשוב ביותר בסרטיו הוא המציאות החברתית. אין לו עניין ליצור סרטים הבורחים מהמציאות. "אני שחור ועושה סרטים על שחורים. אינני סטיבן שפילברג או ג'ורג' לוקאס. אני גם לא מנסה להיות כמוהם למרות שאני מעריץ אותם"

הוא נוקט בסרטיו בעמדה מהפכנית. ספייק לי עשה ללבנים את מה שהם עשו לשחורים במשך עשרות שנים. בנוסף, הוא הבין כי רק סרטים מהפכניים, רדיקליים ודידקטיים יגיעו למודעות הקהל. הוא טען כי באמצעות סרטיו הוא מנסה להעיר את העולם, לרדת לשורשי בעיות השחורים בארה"ב. הדבר המיוחד אותו הוא העובדה שהוא לא נטול ביקורת גם אל אחיו השחורים.

ספייק לי מתנגד לרעיון ההיטמעות. למשל בסרטו "קדחת הג'ונגל" (1991)*, הוא דוחה את האפשרות של קשר חברתי בין גבר שחור לאישה איטלקיה. כך גם בסרטו מלקולם אקס (1992), הוא דוחה אפשרות לקשר רומנטי בין גבר שחור ואישה לבנה.

במיני סדרה התיעודית (4 חלקים) שביים לטלוויזיה: "כשהסכרים נפלו", 2006, על אסון הוריקן קתרינה בניו אורלינס, הוא מתאר מחדש היסטוריה רציפה לבנה של התעלמות הומנית ומוסרית מדאגה לאוכלוסייה השחורה.

הוא מתנגד לדרך שבה ההיסטוריה הקולנועית ההוליוודית הלבנה, מספרת את הנרטיב השחור. עוד בהיותו סטודנט, יצר סרט קצר בגרסה משלו "להולדת האומה" של גריפית מ-1915- (כאמור, גריפית, אבי הקולנוע האפי, יצר דימוי סטריאוטיפי לשחורים).

אלה שיוצאים נגדו, טוענים שהציג אותם כאשמים בחירחור 'מלחמת אחים' בין הצפון לדרום. הסרט הציג קבוצת עבדים שחורה "שנהנית" ומודה לאדם הלבן, מול עבדים 'משוחררים' שחורים שמטילים אימתם על נשות הדרום במטרה להתחתן עם הנשים הלבנות. מעשה זה מאיים על טוהר הגזע הלבן, כפי שנראה בתיאורו של מנהיג אחת ממדינות הצפון, המושפע לרעה מיחסיו המיניים עם שפחתו המולטית. (

מבחינה אומנותית, התוכן של הסרט הוא מה שמודגש. בנוסף, בסרטיו ניתן לראות יסודות רבים של וידאו קליפים וזאת משום שהוא נהג לביים וידאו קליפים

ופרסומות בעברו. בכל סרטיו יש נטייה חזקה אל הקולנוע המוזיקלי, ובהרבה מסרטיו

ניתן היה לראות כיצד באמצעות מוזיקה הוא נוטה להעביר לצופים את השקפותיו בעיקר בנושאי גזענות ואפליית שחורים.

סרטים מומלצים לניתוח :

עשה את הדבר הנכון, 1989 (מומלץ לצפות בכולו)

מלקולם אקס 1992

רייטינג לנצח, 2000,

השעה ה-25, 2002

האיש שבפנים 2004

סרטו התיעודי: כשהסכרים נפלו על ניו אורלינס, 2006

"עשה את הדבר הנכון". 1989

הסרט מתאר פיצרייה לבנה בתוך שכונה שחורה. העלילה מתרחשת ביום קיץ לוחט בשכונה בברוקלין

בבחירה הקולנועית הזו הבמאי הפך את יחסי הכוחות. הלבנים הפכו בסרט מיעוט בתוך עולם שחור.

מוקי (ספייק לי) הוא צעיר שחור המתפרנס משליחויות בפיצרייה של סאל. סאל הוא אמריקאי ממוצא איטלקי שחיועובד בשכונה המאוכלת רובה בשחורים כבר 20 שנה.

לסאל יש שני בנים- אחד השונא שחורים ומנסה לשכנע את אביו למכור את העסק ולנטוש את השכונה, והשני- חבר טוב של מוקי.

אחד מידידיו של מוקי הוא מובטל המחפש כל הזמן תירוצים להתנכל לפיצרייה,

ושמו הוא באגין אוט. את הסיבה הוא מוצא על קירות הפיצרייה, שם תלויות תמונות

של כוכבי קולנוע וספורט איטלקיים ואף לא תמונה אחת של אישיות שחורה מפורסמת.

באגין אוט מצליח לגרור את חברו "רדיו ראהים" אשר סוחר עמו מערכת סטריאו ענקית

שמשמיעה לכל אורך הסרט את אותה מוזיקה, לקרב נגד הפיצרייה אשר בגללה בסוף הסרט

נהרג רדיו ראהים ע"י שוטר לבן, והפיצרייה נהרסת כליל.

נקודות להתייחסות מתוך הסרט.

בפתיחת הסרט יש מישהי שרוקדת על רקע כניסות לבתים. הפריים מכיל צבעים חמים, יצריים: כתום, אדום. בפסקול נשמעת מוזיקה קצבית וקצת ג'אזית, המילים של השיר הן "fight

the power". האישה רוקדת, ובריקוד שלה מכניסה תנועות של אגרוף. התנועות שלה

כוללות פתיחת חזה וכינוס חזה, היא אגרסיבית וחזקה. רמז מקדים לעומד להתרחש בסרט.

תפקידים של שלושת השחורים בסרט-משמעות ישיבתם? 'המקהלה' של השחורים? יושבים בקרן הרחוב ומבקרים/מלהגים על הכל. את מי מייצגים? דור ההורים? בבטלה?

-ספייק לי בנה סצינות הנותנות מקום לריבוי נקודות מבט.

למשל: הסצינה בו מוקי מנהל דיאלוג עם שני האחים האיטלקים. תחילת הסצינה ויכוח על גיבורי התרבות. במהלך השיחה מסתבר שלכינוי ניגר יש הרבה משמעות, ומבחינת הלב, השחורים שהצליחו, הם לא בדיוק שחורים. הם לא מנהיגי דיעה. האם כשלו קורא לשחור ניגר, זה נשמע אחרת כששחור קורא לשחור ניגר? בידי מי הכוח לתת משמעות לכינוי?

הבמאי משתמש במיעוטים השונים להביע דעתם. השחקנים מדברים אל המצלמה וחושפים את העובדה שהם עושים קולנוע. הניסיון הזה לחשוף אמצעי המבע הקולנועי עם כינויים גזעניים כדי שנשים לב. פונים פניה ישירה אל הצופים. זהו סגנון בימוי ישיר פרובוקטיבי שנועד לעורר את הצופה לקחת חלק.

הסצינה של ריב האחים האיטלקים במחסן הפיצרייה.

הסצינה מתחילה כאשר סאל מבקש מבנו פינו להביא משקאות מהמחסן, פינו מבקש מויתו

אחיו לבוא ולעזור לו ושניהם נכנסים למחסן. במחסן השניים רבים ותוך כדי פינו

מנסה להסביר לאחיו למה אסור לו לבטוח במוקי ובשחורים בכלל. לאורך כל הסצינה

זווית הצילום היא בגובה העין כאשר המצלמה נעה כל הזמן מצד צד, על מנת להגביר את

הלחץ והבלבול שנובע מהוויכוח. כל אחד מהאחים מביע טענות מנוגדות, האחד לטובת

השחורים והשני נגדם. התזוזה המהירה מבלבלת גם את הצופה וגורמת לו בעצמו לחשוב

מי מבין האחים הוא הצודק. לאורך כל הסצינה אין מוזיקה מלבד הדיאלוגים שבין

האחים. התאורה בסצינה באה כולה ממנורה אחת שמתנדנדת בעקבות מכות האחים, ויוצרת תאורה עמומה ומאיימת.

הסצינה האחרונה בסרט היא המהומה ההמונית בפיצרייה.

הסצינה מתחילה עם כניסתם של 4 צעירים מקומיים שנוהגים לאכול בפיצרייה עוד מילדותם. למרות שהגיעו לאחר שעת הסגירה, סאל מסכים להכניס אותם. עד לנקודה זו, הסצינה צולמה בזוויות רגילות, אך לאחר מספר דקות נכנסים גם באגין, סמיילי ורדיו ראהים, שדורשים לראות

אישיות שחורות על הקיר. כאשר הם נכנסו למקום הצילום היה מלמטה כאשר המצלמה הייתה נטויה על צידה, על מנת להדגיש את כעסם ואת גודלו של רהים. לעומתם, סאל מצולם מלמעלה על מנת

להראות את חולשתו מהם. במקום מתפתחת מריבה המלווה במוזיקה רועשת מהרדיו של רדיו ראהים. לאורך המריבה תומכים 4 הנערים בסאל עד לרגע שהוא אומר את המילה "כושי".

המריבה ממשיכה להתפתח, צעקות רמות ברקע של כל החבורה במסעדה. רעש בלתי נשלט עבור הצופה. סאל מוציא מחבט בייסבול ושובר את הרדיו של רדיו ראהים.

השקט שנוצר עכשיו שניות בודדות, עוצמתי, בא בניגוד לרעש שלפני.

רדיו ראהים מתעצבן ומתחיל לחנוק את סאל. מוקי מנסה להפריד ביניהם על מנת

שיוכל ללכת לביתו. כל השוטים בסצינה מצולמות בהטייה, וזה גורם לתחושת בלבול

ומהירות של תנועה בעין הצופה. דבר המדגיש את המתח ואת ההתפרצות הקרובה. מדובר במאבק אלים שעל פי חוקי הסרט הוא בלתי נמנע. לשחור כצבע יש בטוי חזק על המסך.

מתוך מטרה להציב אותם במרכז הפריים באופן ישיר לקהל.

בתחילת הקולנוע לא היו שחורים על המסך. לבנים אופרו בשחור. לא רצו לתת להם יצוג במציאות. (משך שנים בקולנוע הישראלי אשכנזים כהים שיחקו תפקידים של מזרחיים ומזרחים שיחקו תפקיד של ערבים.)

בסופו של דבר, המריבה יוצאת לרחוב ושם מצטרפים תושבים נוספים. רק מוקי ו"ראש העיר"

מנסים להפריד ולהרגיע, אך ללא הצלחה. המשטרה מגיעה למקום ועוצרת את באגין ורדיו

ראהים, אך תוך כדי התנגדותם לשוטרים, רדיו ראהים נהרג ע"י אחד שוטר לבן. זה

גורם לשיא במהומה והשחורים הכועסים מוציאים את זעמם על סאל ובניו. מוקי עושה את

הצעד הראשון בהשחתת הפיצרייה ע"י כך שלקח פח מהרחוב וניפץ בעזרתו את חלון

הפיצרייה. אחריו מצטרפים כל המתפרעים ומשחיתים את הפיצרייה עד לשריפתה. הסצינה מסתיימת בתמונה של סמיילי הולך בין ההריסות והלבנות, ותולה תמונות של שני המנהיגים השחורים- מרטין לותר קינג ומלקולם X על הקיר של הפיצרייה.

המוטיב לאורך כל הסרט הוא החום. הסרט כולו מצולם ביום אחד, יש 40 מעלות חום וזה משפיע מאוד על התושבים בשכונה. האווירה של החום נבנית ע"י שימוש בפסקול של מוזיקה קצבית, קצב שיחה מהיר, דיבורים על החום הכבד. ספייק לי מראה אווירה כוללת של חוסר מעש, האנשים רוצים "לשרוף את הזמן", השעמום והחום מתישים אותם והם לא מסוגלים לחשוב באופן הגיוני. כל אחד מחפש לריב עם האנשים שסביבו, כל שיחה מתלהטת ומתעצבנת. במצב כזה כל הבעיות בין האנשים עולות אל פני השטח ובאופן ברור הרבה יותר.

כל מיעוט דיבר על מישהו אחר שהוא גזעני כלפיו. השחור מדבר על האיטלקי, שמדבר עליו חזרה, הפורטוריקני מדבר על הקוריאני, שמדבר על היהודי ובעצם מתוך כל זה עולה המסר של ספייק לי- יש בעיית מיעוטים, כל אחד מרגיש מקופח וכל אחד נלחם על המקום שלו. החום בוחן את הסבלנות של כולם והוא נבנה בהדרגה ובמקרים קטנים. אם רדיו ראהים היה מכבה את הרדיו שלו בפיצרייה של סאל, כלום לא היה קורה. אילו סאל היה נענה לבקשתו של באגין אאוט לתלות תמונה של אישיות שחורה על קיר הפיצרייה, אולי הייתה נמנעת ההתפרצות הטראגית בסוף?.

- האם רצה הבמאי להציג את הרוב השחור באמפיטה או כבטלנים, פורעים? איך הם מסתגלים במקום בו המיעוט האיטלקי/קוריאני מצליח?
 - קשיים מנטאלים בתוך הקהילה השחורה-
- הסצינה בה חבורת הצעירים מקיפה את הזקן המכונה "ראש העיר" בסרט, ומתחילים להטיח בו האשמות קשות על כך שהוא לא עושה כלום בחייו מלבד להשתכר. ברגע זה נחשפת האמת עליו. ימי העבדות שלו נראית להם רחוקה והם לא ממש מתחברים אליו.

הם עד כדי בוז. הם רוצים לעבוד ולהתפרנס כמו החלום האמריקאי. אך דרכם למימוש לא באה לידי ביטוי בסרט. ובגישתם כרגע הם צריכים לעשות את המעשה הנכון לעתידם.
- "ראש העיר" אומר למוקי בתחילת הסרט לעשות את המעשה הנכון.

מהו המעשה הנכון? האם מעשיו של מוקי בסוף הסרט הוא המעשה הנכון? הגישה הלוחמנית? האם הוכיחה עצמה? גישתו של מלקולם אקס או מרטין לותר קינג?

"מלקולם X": 1992.

היה אחד הדוברים המרכזיים של תנועת 'אומת האסלאם' אליה התוודע בזמן שהיה בכלא. הקהל העיקרי שלו כוון אל האדם הקטן שברחוב ולשחורים שנמצאו בתחתית הסולם. בפבר' 1965 נרצח בידי מוסלמים שחורים.

אלכס היילי, מחבר 'שורשים', כתב אוטוביוגרפיה יחד עם מלקולם אקס.

ספייק לי עיבד את הספר לסרט. וכפי שאמר, גם לאדם השחור יש גיבורים כמו שלאדם הלבן יש את הגיבורים שלו.

מלקולם X היה ילד עני שגדל בחלק השחור והאומלל של בוסטון בשנות העשרים. באופן כללי, עתידו של ילד כזה בהתחשב בנסיבות די ברור- היכרות עם סמים, זנות, גניבות ושוחד. בתחילת דרכו כמנהיג הוא הטיף למאמיניו שהאדם הלבן הוא השטן, ובכך מלקולם בעצם הופך לסמל של גאווה גזעית ושל בוז לתרבות הלבנה השולטת. הוא הצליח להשיג תומכים לאחר שאימץ לעצמו שם של שונא לבנים. הוא היה גזען שדחה אפשרות של אינטראקציה עם הלבנים. מלקולם X נרצח בגיל 39, אבל הוריש לעולם הרדיקלי המהפכני בכלל ולשחורים בפרט, מורשת מחשבה רחבה, עמוקה ורלוונטית. הוא תמיד דיבר כאילו אלה היו מלותיו האחרונות, הוא חי ופעל עם תודעה של קורבן והמלים היו למעשה רוב רובה של פעילותו.

הסרט מתאר את חייו של מנהיג זכויות האזרח מלקולם X. הסרט עוקב אחר ימיו

המוקדמים בתור גנגסטר, התאסלמותו, נישואיו לבטי שאבז וגילוי תנועת Nation of

Islam. כאשר מלקולם מפנה את גבו אל התנועה, הוא הופך להיות מטרת רצח. בסרט

רואים כיצד זה שלהיות עם אישה לבנה נחשב ל"הישג" בשביל השחורים. אמו של מלקולם הייתה לבנה משום שגבר לבן אנס את אמה. אמרו לאמה של מלקולם שאביו התאבד, אך למעשה הוא נרצח על מסילת רכבת. הגנגסטרים לוקחים את מלקולם ומלבישים אותו, הם נותנים לו מעמד מסוים והוא הופך להיות אחד מהם. מלקולם מתגאה בכך שהוא לא מפחד מהמוות ומנסה להמחיש זאת ע"י הסצינה עם האקדח שבה הוא משחק רולטה רוסית. בסוף הסצינה רואים כי הוא החזיק את הקליע ביד ולא היה בסכנה אמיתית. האישה שלו ממתלוננת על אונס כפי שציפה שעשה, אחרי שנים שבילתה איתם כשהיו פושעים. מלקולם נשלח לכלא ובתחילה הוא מורד ונשלח לצינוק. במקלחות של הכלא הוא פוגש באסיר אחר שאומר לו שהוא רואה כיצד מלקולם מנסה להידמות ללבנים- הוא משפיל את עצמו בהשתעבדות הזאת ובבושה שלו לעור השחור שלו. בנוסף, הוא הסביר למלקולם דברים שלא ידע על עצמו. הוא אמר לו שהוא צריך להפסיק לנסות להחביא את העובדה שהוא שחור. למשל: לא להחליק את השיער שלו. הוא דורש ממלקולם להתנקות מכל החומרים של הלבנים- הסיגריות, החזיר, הליקר והאישה. האסיר ערער את כל מה שמלקולם ידע על הלבנים והשחורים והמחיש לו עד כמה הגזענות חדרה לכל תחום בחיי הלבנים. הוא גרם לו להאמין באללה, ודרך השנאה שנוצרה אצלו בכלא, הוא התפתח לכיוונים איסלאמיים. הוא תיעל את האנרגיות שלו לרוחניות ולדת. דרך אותה שיטת חינוך הוא הצליח לקבל תמיכה מאלייז'ה מוחמד והפך לנציג של האיסלאם. מבחינה אומנותית- ספייק לי משתמש בתאורה אפלולית את חייו של מלקולם לאורך חייו עד התפקחותו והליכתו לעולם המוסלמי. סגנון צילומי כמו כל סרט הוליוודי, המתאר חייו של גיבור. שימוש בראיונות שחור לבן, להצגת אותנטיות. כך גם קטעים מקוריים. שימוש בפלשבקים. בסוף הסרט הוא מצטט מדברי מלקולם אקס ומרטין לותר קינג, שוב, כדי שלא יתפס כאחד שמטיף לאלימות.

זהו הסרט ה-5 של ספייק לי. נעשה באולפני וורנר.

הוא שיווק את הסמל של הסרט X בצורה אגרסיבית, על כובע בייסבול ומוצרי אופנה נילונים. כך גם הפסקול של הסרט. כך הפך את מלקולם אקס מגיבור שחור לאליל של מיינסטרים.

שיווק זה גרר ביקורת מצד השחורים נגדו שטענו כי מיסחר את הלאומיות השחורה בכובע בייסבול.

בכך הוא העלה את הנושא לדיון מחדש בחברה.

האיש שבפנים, 2004

"האיש שבפנים" הוא סרט ז'אנר במיטבו. הוא מותחן פשע משטרתי אבל הוא גם סרט שמאחורי חברתית, פוליטית ומאוד אקטואלית. לא כמו בסרטיו האחרים של לי, הפעם העלילה היא הדומיננטית והרעיונות מעוררי המחשבה זורמים בעדינות אל תוך מוחו של הצופה בלי שירגיש. הוא ביי, כתב, הפיק ושיחק במעל לשלושים סרטים אבל זו הפעם הראשונה שהוא מביים מוצר הוליוודי מההתחלה ועד הסוף. הנושאים החברתיים עדיין נמצאים בראש מעייניו וגם אם מדובר מפתיע לטובה עם שלושה כוכבים מהרשימה הראשונה של הוליווד כיום, זה עדיין סרט שלו

הבמאי שהתפרסם בעיקר בזכות סרטיו העצמאיים דלי התקציב עומד בגבורה מול אולפני יוניברסל שהפיקו והפיצו את הסרט והצליח ליצור סרט פשע אינטימי ומתוחכם בעל רבדים

חברתיים, פוליטיים והיסטוריים שאקטואליים היום יותר מתמיד.

הסרט מציג את הצד הבעייתי של ההתעשרות והאליטה הלבנה.

הוא יוצא כנגד הכוחות הכלכליים המושחתים. בסיפור הזה השודד לא בהכרח הרע, והבנק לא ב הוא יורה לכל הכיוונים. הוא גם נוגע ברבדים חברתיים פשוטים יותר דוגמת השנאה

כלפי ערבים וזרים בעקבות ה- בספטמבר 11, כמו הסיקי שמנסה לשוא להסביר מיהו. סטיגמות היהודי או הארמני, סקסיזם.

אין שום הערצה או אהדה לאף אחד מהדמויות. הוא מנפץ מיתוסים של משטרה, פוליטיקאים,

עבריינין שיכול להיות איש צדק

קלייב אוון מגלם ראש כנופיית שודדים מבריק במיוחד שבעזרת שלושה שותפים נוספים מבצע המתוחכם ביותר שאדם יכול לעלות על דעתו. דנזל וושינגטון וציווטל אג'ייפור ("דברים יפים

מלוכלכים"), הם בלשים ניו-יורקים אפרוריים שזו ההזדמנות הגדולה הראשונה שלהם. ויליאם

דפו הוא ראש המחלקה לאירועי חרום שמנסה לעזור להם. ג'ודי פוסטר היא עורכת דין שקשרי

העבודה שלה עם העשירון העליון ופוליטיקאים בכירים מובילים אותה אל זירת הפשע.

יש גם את יו"ר הבנק הקשיש שדואג מאוד למתרחש בתוך הבנק. שום דבר לא מובן מאליו בסרו

יש קווים משותפים רבים בינו לבין סרטים קודמים של הבמאי המעניין והחשוב הזה.

כמו "עשה את הדבר הנכון", סרטו מ-1989, עלילתו של "האיש שבפנים" מתרחשת במסגרת

זמן קצובה מראש. וחשוב יותר, כמו כמה מסרטיו הקודמים - כגון "קדחת הג'ונגל" מ-1991, "קלוקרס" מ-1995 (שאף הוא סרט מיינסטרימי) או "השעה ה-25" מ-2002 - מה שמעניין את ספייק לי בעשיית "האיש שבפנים" אינם פרטי העלילה, אלא כיצד הוא יכול לפרק את העלילה לסדרה של סצינות שמעצבות את ההקשר האנושי, החברתי והתרבותי.

השעה ה-25.

הסרט הזה שונה מסרטיו. הוא כולו לבן. גם הגיבור. סיפור שמבוסס על רומן שחיבר לבן ועיבד אותו לסרט. אך התימות המרכזיות לא שונות משאר סרטיו של ספייק לי.

אדואד מונטי הוא סוחר סמים חביב שפעל במשך תקופה ארוכה בברוקלין עד שמישהו הלשין עליו. סיפור הסרט הוא ה-24 השעות האחרונות לפני שנכנס לכלא ל 7 שנים. יממה שעובר בה חשבון נפש.

השעה ה-25, היא שעה שכל אחד עובר לשלב אחר, ובכך לתובנות חדשות הקשורות במשמעות החיים. הבמאי בחר למקם את הסרט בשעה ה-25 שעברה אמריקה – הפיגוע במגדלי התאומים, אירוע ששינה את דרך המחשבה של אומה שלמה.

בסרט, מנסה מונטי להשלים עם אביו, נפגש עם שני חבריו, נפרד מכלבו, חבריו ומהעיר.

ספייק לי בונה את כל הסרט סביב שלוש דמויות. כשעתיים ורבע. עלילה ליניארית דיאלוגים רבים מצלמה עם שוטים ארוכים איטיים. פסקול דומיננטי איטי ומרגש. התרחשויות קטנות ואינטימיות שעוסקות בחיים וברגעים קטנים.

שתי סצינות שמעצימות סגנונו ואמירתו של הבמאי.

- כאשר שני החברים משוחחים מול חלון המשקיף להריסות התאומים ועושים חשבון נפש. שוט אחד ארוך כ 6 דקות. כשהם עומדים משני צידי החלון. כשהשיחה מסתיימת, המצלמה יוצאת החוצה להריסות ויורדת למתחם כולו.
- הסצינה בה עומד נורטון מול המראה ומשחרר את כל התיסכולים שלו על השחורים, היהודים, היספנים, ערבים, טרוריסטים- שונא את כולם וביחוד את עצמו.

הסצינה הזאת מזכירה את הסצינה מתוך 'עשה את הדבר הנכון', בה הדמויות מדברות אל המצלמה.